

Det Anarkistiska Biblioteket

Gud och polisen

Hinke Bergegren

Hinke Bergegren
Gud och polisen
1905

Tidningen Brand #3 1905

sv.anarchistlibraries.net

1905

Vidskepelsen florerar.

I kyrkorna läses böner och nattvarden »begås». I läsarnästena upprullas helvetets fasansfulla evighet. Hos spågummorna ses framtiden i tjockt kaffe. Och i Centralpalatset spatsera galoscher upp för väggarna. Och de enfaldiga betala och betala.

Då geschäftet går så bra, är det ju mindre att undra på, att de heliga af alla slag bli öfversiggifna, när de märka att de afslöjas.

Svartrockarna och deras gelikar skria på polis. Men - hur kunna de så afslöja sig själva? De visa ju därmed att de icke lita på »Allmakten»? Eller hvarför anropa de icke himmelens öfverkonstapel Gabriel? Det vore åtminstone metod i galenskapen. Nej, de skrymtarna veta alltför väl, att deras vidskeplse kunna de icke lita på. Den »jordiska» polisen är säkrare.

Då jag i början af detta år besökte Göteborg och skulle hålla ett föredrag om »Jesus i den gamla goda tiden och djäfvulen i vår», skref kyrkoherde Wallerius, kyrkorådets ordf. i Gamlestadsförsamlingen, och gjorde polismästaren uppmärksam på det annonserade föredraget, naturligtvis i den kristliga idiotafsikten att förhindra föredragets hållande. Polischefen beordrade till mötet några handfasta män, som omöjligt kunde förstå, hvad den chartuanska svartrocken hade emot Jesus i den gamla goda tiden eller emot djäfvulen i vår.

Ivar Wallerius har förut visat prof på underbar snillrikhet. I en liten skrift om »Nutiden och kristendomen» drager han kapitalistkrypande i härnad mot det allmänna fördärfvet: de klassmedvetna arbetarne och deras uppstudsiga föreningsrörelse. Han skrifver: »När vi se otrons, människofruktans, förförelsens öfverhandtagande makt, måste vi också i afseende på föreningsväsendet och därmed jämförliga företeelser ihågkomma tvänne bibelord, nämligen: **Dragen icke i fämmande ok med de otrogna!** och: **I ären dyrt köpta, blifven icke människors trälar.**»

Men först i följande harrang lär man fullt känna den arma gudskavaljerens kristna nit: »Hur mycket missnöje, skamligt tvang djurisk ilska, försummande af hem och arbete utsår icke den socialistiska agitationen!»

Det är betecknande för den ifriga prästsjälen, att då en af våra yngre kamrater var konventionell nog att vilja hylla den kristna kannibalismen, d.v.s. gå till herrans nattvard, så varnades han af gudsmannen Wallerius för att han tillhörde - en nykterhetsorden...

Nå, det är icke endast i Göteborg man träffar på slika Jesus-grossörer. De grassera både här och där. I Uppsala skref en enfaldig spökdyrkare i den konservativaste blaskan några vänliga rader med anledning af en liten agitationstripp, jag hade företagit dit.

»Upp i troende», tjöt han, »och I som hafven aktning för kristendomen, att nedtysta fräcka folkuppviglare, som vilja ha bort religionen och hos människorna uppväcka misstro mot bibeln och vår Herre Jesus Kristus! Upp att försvara eder Herre och Mästare och den kristna tron! Blygens ej att visa, att I stån på den föraktade Nazaréens sida! Blygens ej att visa edert ogillande, när det heliga trampas i smutsen, äfven om I stån där ensamma inför en hånande, försmädande folkhop!»

Det låter ju höra sig. Det låter nästan som han trodde på »Allmakten». Men så slutar den helige så gräsligt prosaiskt:

»Borde inte Uppsala polismyndighet begagna sin makt till att lägga hinder i vägen för uppträdandet af sådana slags individer som Hinke Bergegren! Mycket ondt skulle därigenom förhindras.»

Hvad?! Hur kommer det sig, att han nu i en hast icke tror, att hans kära gud kan ställa om med den saken själf? Hvarföre fly till sist hän till den borgerliga lagen och dess väktare, icke aktande för rof att därmedels afslöja hela religionshumbugen.

Gud och polisen!

Ha ha ha!

Tvi! Jag spottar mitt förakt i ansiktet på Eder, I kristna hycklare och polis-skriare.